

е право-то и него да употрѣблява въ писаніе-то си. Съ тоя начинъ отъ языка ни ще се образува така да речемъ, едно нарѣчіе по-нисто и по-право, кое то ще може да послужи за добръ писменъ языкъ. Въ него ако да има нѣкаквх чуждицх, спр. нѣчто извъиъ свойства-та на Българскій языкъ, то той испрво ще да стане общо говоримый языкъ на учены-ты, а испослѣ ще има бла потворио вліяніе и на говора въ народа та и него ще исправи нѣколко Црковно-Славянскія языкъ само съ рѣчи-ты си може да послужи намъ за ржководство, по него да ся оправяме, за да познаваме кое е право и кое е криво въ рѣчи-ты на говоримый ни языкъ, него можемъ и треба да земемъ нѣкон рѣчи-кон-то сж излѣзли изъ употребленіе въ разговора, а щжть ни станжть потрібни. А зачото въ тоя языкъ има, както ся каза, много чуждицх, коя-то ся е всѣяла въ него още кога сж прѣжданы Цркъ книги на тоя языкъ и испослѣ кога ся исправялъ спорядъ Русско-то нарѣчіе; то трѣбва да ся внимае да не земаме чуждо-то за свойственно на тоя языкъ и да искаме да го прѣнесемъ и въ сегашный нашый; зачото-то то за нѣчто ще остане такова всегда като присаде-но, и мжчно ще ся прихване, мжчно ще го приеме и усвои народъ-тъ. И оныя рѣчи, кон-то можемъ да земемъ отъ Црковный языкъ, трѣбва да по прѣправимъ спорядъ сегашный нашый, та